

Sygnatura akt XII C 275/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 23 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: del. SSR Jan Sterczała

Protokolant: Protokolant sądowy A. M.

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2014 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa R. P.

przeciwko Skarbowi Państwa – Wojewodzie (...), Staroście (...), Głównemu Inspektorowi Nadzoru Budowlanego,
o zapłatę

1. oddała powództwo,
2. zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 3 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
3. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu na rzecz adwokata M. B. kwotę 3 600 zł plus należny podatek VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu,
4. nieuiszczonymi kosztami sądowymi odciąża Skarb Państwa.

/-/ del. SSR Jan Sterczała

Sygn. akt XII C 275/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 marca 2013 r., wniesionym przeciwko pozwanemu **Skarbowi Państwa – Wojewodzie (...)**, powód **R. P.** wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty **60.000 zł** wraz z ustawowymi odsetkami od daty wyrokowania do dnia zapłaty, o odnalezienie zagubionych akt i podjęcie działań restytucyjnych decyzji pozwolenia na budowę Nr (...) z dnia 17 listopada 2008 r., jak również o zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych.

Powód podniósł, że domaga się zadośćuczynienia w kwocie 60.000 zł za doznaną krzywdę wskutek odebrania mu praw nabytych wynikłych z decyzji Wojewody (...) z dnia 24 lutego 2010 r. dotyczącej uchylecia w części decyzji Starosty (...) Nr (...) z dnia 17 listopada 2008 r., którą udzielono powodowi pozwolenia na budowę domu jednorodzinnego (...). W dniu 14 października 2008 r. została wydana na jego rzecz przez Starostę (...) decyzja Nr (...) o pozwoleniu na budowę domu jednorodzinnego (...). Następnie z uwagi na konieczność zmiany lokalizacji domu powód wystąpił z wnioskiem do Starosty (...) o wydanie nowego pozwolenia na budowę domu jednorodzinnego (...) przedkładając cztery nowe projekty budowlane, na podstawie których Starosta (...) wydał decyzję Nr (...) z dnia 17 listopada 2008 r. Decyzja ta stała się ostateczna. W dniu 24 lutego 2010 r. Wojewoda (...) uchylił bez zgody powoda decyzję Nr (...) udzielającą pozwolenia na budowę i umorzył postępowanie organu I instancji w sprawie zmiany decyzji Nr (...) udzielającej pozwolenia na budowę, która również była ostateczna. W ocenie powoda ostateczność decyzji administracyjnych ma oddziaływać w sferze ochrony jego praw słusznie nabytych, polegających na budowie domu jednorodzinnego (...). Zdaniem powoda, trwałość ostatecznych decyzji administracyjnych powoduje, że nie mogą być one zmieniane

lub uchylane dowolnie, lecz wyłącznie w trybie przewidzianym w Kodeksie postępowania administracyjnego bądź w przepisach szczególnych. Wojewoda (...) nie przedstawił żadnych przesłanek, które uprawniałyby go do uchycenia w/w decyzji. Z powyższego powód wywiódł fakt doznania krzywd z tytułu niemożności dokończenia prac budowlanych w/w domu jednorodzinnego i urządzania sobie życia rodzinnego we własnym domu oraz planów wykonywania pracy zarobkowej (k. 2-5 akt).

W piśmie procesowym z dnia 28 maja 2013 r. powód ograniczył powództwo do kwoty 6.000 zł z uzasadnieniem trudnej sytuacji materialnej, nie zezwalającej mu na poniesienie kosztów sądowych, a w pozostałym zakresie podtrzymał twierdzenia pozwu (k. 42-44 akt).

W odpowiedzi na pozew z dnia 18 września 2013 r. pozwany **Skarb Państwa – Wojewoda (...)**, działając przez pełnomocnika procesowego, wniósł o oddalenie powództwa i o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Pozwany zakwestionował zasadność pozywania Skarbu Państwa – Wojewody (...) i wskazał na niewłaściwe określenie statio fisci Skarbu Państwa. W ocenie pozwanego Skarb Państwa winien występować w tym procesie reprezentowany przez Starostę (...). Powyższe pozwany wywiódł z treści art. 417 k.c., art. 417¹ k.c., art. 80 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane, art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 21 stycznia 2000 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem administracji publicznej oraz art. 94 ustawy z dnia 13 października 1998 r. przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną. Pozwany podniósł ponadto, że żądanie zadośćuczynienia jest całkowicie bezpodstawne, gdyż jest to forma rekompensaty pieniężnej z tytułu szkody niemajątkowej. Powód nie wykazał, że zaistniały przesłanki z art. 445 § 1 k.c. uprawniające go do dochodzenia zapłaty zadośćuczynienia w tym przepisie przewidzianego. Nie zostały spełnione również przesłanki żądania zapłaty zadośćuczynienia z art. 448 k.c. za naruszenie dóbr osobistych powoda, albowiem „prawa nabyte” nie należą do kategorii dóbr osobistych wymienionych w art. 23 k.c. i zaakceptowanych przez orzecznictwo sądów powszechnych (k. 65-68 akt).

Na rozprawie w dniu 4 października 2013 r. powód cofnął żądanie odnalezienia zagubionych akt i podjęcia działań restytucyjnych decyzji pozwolenia na budowę (k. 73-74 akt).

Postanowieniem z dnia 4 października 2013 r. wezwano do udziału w postępowaniu jako właściwe statio fisci Skarbu Państwa – Starostę (...) obok Wojewody (...) (k. 73-74 akt).

W pismach procesowych z dnia 4 października 2013 r. powód sprecyzował żądania odszkodowawcze na kwotę 40.000 zł, zaś żądanie zapłaty zadośćuczynienia na kwotę 20.000 zł.

Powód podniósł, że w skład kwoty 40.000 zł wchodzi koszty poszczególnych działań podjętych celem wybudowania domu, uwzględniające tzw. pracę własną powoda, a które finalnie okazały się zbędne wobec odebrania pozwolenia na budowę domu. Powód zwrócił uwagę, że wycena ta jest szacunkowa, jak również podkreślił, że sporna nieruchomość straciła znacznie na wartości z uwagi na bezużyteczny dom, który nie może zostać dokończony wskutek wadliwych decyzji Wojewody (...). Jako podstawę faktyczną żądania o zapłatę zadośćuczynienia powód wskazał doznany rozstrój zdrowia, przejawiający się m.in. w znerwicowaniu i podwyższonym ciśnieniu tętniczym, uszczerbek w relacjach powoda z rodziną i stratę czasu na załatwianie spraw urzędniczych, wreszcie utratę możliwości korzystania z własnego mieszkania i pogorszenie potencjału zarobkowego. Powód zakwestionował także twierdzenia odpowiedzi na pozew, aby Wojewoda (...) nie był właściwym statio fisci Skarbu Państwa i wskazał, że Starosta (...) nie naruszył praw nabytych powoda przy wydawaniu pozwoleń na budowę, uczynił natomiast to Wojewoda (...), który wszczął postępowanie z urzędu, naruszył przepisy k.p.a. i wadliwie wzruszył decyzje ostateczne (k. 79-83 akt).

W piśmie procesowym z dnia 30 września 2013 r. powód dodatkowo wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów najmu lokalu mieszkalnego w kwocie 500 zł miesięcznie, począwszy od dnia 1 stycznia 2013 r. do czasu przywrócenia powodowi praw nabytych, zabranych przez Wojewodę (...), w postaci pozwolenia na budowę, i zwrotu kosztów ochrony spornego obiektu w kwocie 50 zł miesięcznie (k. 84-85 akt).

W piśmie procesowym z dnia 10 października 2013 r. pozwany Skarb Państwa – Wojewoda (...) podniósł niezasadność powoływania Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego jako kolejnego statio fisci Skarbu Państwa. Zdaniem pozwanego, powód winien wykazać spełnienie przesłanek z art. 417¹ k.c., a ponadto wysokość szkody. Źródłem szkody upatrywać należy w decyzji Starosty (...) Nr (...) lub decyzjach rozbiórkowych wydanych przez Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego. Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego wydał decyzję utrzymującą w mocy decyzję Wojewody (...), a więc działał wyłącznie jako organ odwoławczy, szkody zaś nie można wiązać z zadaniami kontrolnymi i odwoławczymi wynikającymi z ustawy. Źródłem szkody może być wyłącznie decyzja Starosty (...) nr (...), udzielająca zgody na budowę budynku, podczas gdy na działce, na której budynek ten miał być wzniesiony, znajdowały się obiekty budowlane, co do których (...) wydał nakaz przymusowej rozbiórki. Nawet nieostateczna decyzja o nakazie rozbiórki musi wywoływać skutek odmowny, co oznacza, że jeśli na danym terenie znajduje się obiekt podlegający przymusowej rozbiórce to niemożliwe jest udzielenie pozwolenia na budowę zarówno na obiekt identyczny, jak i na jakiegokolwiek inny obiekt budowlany (k. 90-91 akt).

Postanowieniem z dnia 24 października 2013 r. wezwano do udziału w postępowaniu jako właściwe statio fisci Skarbu Państwa – Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego – obok Starosty (...) i Wojewody (...) (k. 94-95 akt).

W piśmie procesowym z dnia 23 października 2013 r. pozwany Skarb Państwa – Starosta (...), działając przez pełnomocnika procesowego, wniósł o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczeń powoda na podstawie art. 442¹ § 1 k.c. Wyraził ponadto pogląd, że decyzje o pozwoleniu na budowę i zmieniającą decyzję o pozwoleniu na budowę zostały prawidłowo wydane w oparciu o obowiązujące przepisy, a tylko kolejne działania powoda „torpedują” uzyskanie przez niego decyzji pozytywnej. Pozwany ocenił działania powoda jako sprzeczne z zasadami współzycia społecznego i nie zasługujące na ochronę prawną w świetle art. 5 k.c. (k. 96-102v akt).

W pismach procesowych z dnia 7, 8 i 12 listopada 2013 r. powód określił żądanie odszkodowawcze na kwotę 40.000 zł, żądanie zapłaty zadośćuczynienia na kwotę 20.000 zł, a wartość przedmiotu sporu z pkt 2 pisma z dnia 30 września 2013 r. określił na kwotę 6.050 zł tytułem odszkodowania obejmującego koszty utrzymania lokalu zastępczego oraz ochrony niedokończonego i niezamieszkałego domu na spornej nieruchomości za okres 11 miesięcy licząc od dnia 1 stycznia 2013 r. Ponadto podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie, że szkody upatruje w bezprawnym odebraniu udzielonego mu pozwolenia na budowę. Zakwestionował również zarzut przedawnienia (k. 119-130 akt).

W odpowiedzi na pozew z dnia 14 listopada 2013 r. pozwany Skarb Państwa – Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego, działając przez pełnomocnika procesowego, wniósł o zwolnienie z udziału w sprawie pozwanego Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego jako niewłaściwie wskazanego statio fisci, a w sytuacji nieuwzględnienia tego wniosku o oddalenie powództwa w stosunku Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego i o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Pozwany ocenił, że powód nie wykazał przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej określonych w art. 417¹ § 2 k.c., a w szczególności brak jest podstaw do przyjęcia, że źródłem szkody jest decyzja administracyjna Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego z dnia 25 czerwca 2009 r. Pozwany podniósł, że w sprawie nie można przyjąć jego odpowiedzialności, ponieważ nie można uznać, że jego decyzja z dnia 25 czerwca 2009 r. jest niezgodna z prawem, co skutkowałoby odpowiedzialnością organu za szkodę wyrządzoną powodowi. Brak jest także związku przyczynowego między działaniem pozwanego, a powstaniem szkody (k. 136-139 akt).

W piśmie procesowym z dnia 23 stycznia 2014 r. powód rozszerzył powództwo i wniósł ostatecznie o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 102.260 zł tytułem odszkodowania obok zadośćuczynienia w kwocie 20.000 zł (k. 265-267 akt).

Postanowieniem z dnia 31 stycznia 2014 r. Sąd Rejonowy (...)w P.stwierdził swoją niewłaściwość i sprawę przekazał do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w (...) (k. 271 akt).

W piśmie procesowym z dnia 29 kwietnia 2014 r. pozwany Skarb Państwa zastępowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa wniósł o oddalenie powództwa i o zasądzenie na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Pozwany podtrzymał w całości stanowisko o braku przesłanek odpowiedzialności z art. 417¹ § 2 k.c., spełnienie których winien wykazać powód, jak również zarzut przedawnienia. Zdaniem pozwanego w sprawie brak jest prejudykату stwierdzającego niezgodność kwestionowanej decyzji z dnia 25 czerwca 2009 r. Pozwany podkreślił, że powodem wydania kwestionowanych przez R. P. decyzji nie były dostrzeżone wadliwości postępowania organów administracji, lecz ustalenia co do działań własnych powoda. Wyliczenie wysokości szkody pozwany ocenił jako nie uprawdopodobnione (k. 313-315 akt).

Na rozprawie w dniu 27 listopada 2014 r. powód konsekwentnie podtrzymał stanowisko w sprawie (k. 349-350 akt).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Decyzją Starosty (...)Nr (...)z dnia 14 października 2008 r., wydaną na wniosek powoda R. P.pochodzący z dnia 28 maja 2008 r. o pozwolenie na budowę, zatwierdzono projekt budowlany i udzielono powodowi pozwolenia na budowę budynku mieszkalnego, jednorodzinnego, z garażem, wolnostojący, wg dokumentacji powtarzalnej (...)– kategoria I oraz zbiornik bezodpływowy na ścieki sanitarne o pojemności 10,0m³ na terenie działki położonej w B.gmina P.nr ewidencyjny gruntu (...). W uzasadnieniu decyzji wskazano m.in., że w sprawie czterech obiektów budowlanych zlokalizowanych na działce nr (...)prowadzone jest postępowanie administracyjne przez Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego dla powiatu (...), który w dniu 18 sierpnia 2008 r. wydał decyzje nakazujące ich rozbiórkę. Zgodnie z informacją z dnia 10 września 2008 r. uzyskaną od Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego przedmiotowe decyzje nakazowe nie posiadają klauzuli ostateczności, a wnioskodawca złożył odwołanie od tych decyzji. Wobec tego brak było podstaw w świetle art. 35 ust. 5 Prawa budowlanego do wydania decyzji o odmowie zatwierdzenia projektu budowlanego i udzielenia pozwolenia na budowę.

Kolejną decyzją Starosty (...)Nr (...)z dnia 17 listopada 2008 r., wydaną na wniosek powoda R. P.z dnia 30 października 2008 r. w sprawie zmiany decyzji pozwolenia na budowę Nr (...)z dnia 14 października 2008 r., zmieniono decyzję pozwolenia na budowę Nr (...)z dnia 14 października 2008 r. i wydano powodowi pozwolenie na budowę budynku mieszkalnego, jednorodzinnego, z garażem, wolnostojącego, wg dokumentacji powtarzalnej (...)wg projektu zamiennego – kategoria I oraz zbiornika bezodpływowego na ścieki sanitarne o pojemności 10,0m³ na terenie działki położonej w B.gmina P.nr ewidencyjny gruntu (...).

Następnie Wojewoda (...) decyzją z dnia 2 stycznia 2009 r., Nr sprawy WI.IV-8. (...)–67/08, wydaną w postępowaniu administracyjnym wszczętym z urzędu na skutek pisma z dnia 17 listopada 2008 r. (...) Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego, stwierdził nieważność decyzji Starosty (...) Nr (...) z dnia 14 października 2008 r. w oparciu o art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. jako wydanej z rażącem naruszeniem prawa.

Kolejną decyzją z dnia 2 listopada 2009 r., Nr sprawy WI.IV.8.(...)-67-1/08, wydaną w postępowaniu administracyjnym wszczętym z urzędu, Wojewoda (...)odmówił stwierdzenia nieważności decyzji Starosty (...)Nr (...)z dnia 17 listopada 2008 r. z uzasadnieniem, że w zaistniałym stanie faktycznym brak jest w obrocie prawnym decyzji, która została zmieniona decyzją z dnia 17 listopada 2008 r. i z zaleceniem wznowienia przez Starostę (...)postępowania w sprawie decyzji Nr (...)z dnia 17 listopada 2008 r.

Postanowieniem z dnia 8 grudnia 2009 r. Starosta (...) wznowił postępowanie w sprawie decyzji pozwolenia na budowę Nr (...) z dnia 17 listopada 2008 r., a następnie decyzją z dnia 6 stycznia 2010 r. Starosta (...) uchylił decyzję Nr (...) z dnia 17 listopada 2008 r. zmieniającą „pierwotną” decyzję o pozwoleniu na budowę Nr (...) z dnia

14 października 2008 r. i odmówił zmiany decyzji Nr (...) z dnia 17 listopada 2008 r. oraz zatwierdzenia zamiennego projektu budowlanego.

Na skutek odwołania powoda od decyzji z dnia 6 stycznia 2010 r. Wojewoda (...) decyzją z dnia 24 lutego 2010 r., Nr sprawy IR.IV.8. (...) -45/10, uchylił decyzję z dnia 6 stycznia 2010 r. w części, w jakiej odmówiono zmiany decyzji Nr (...) z dnia 17 listopada 2008 r. i zatwierdzenia zamiennego projektu budowlanego i w to miejsce orzekł o umorzeniu postępowania organu I instancji w sprawie zmiany decyzji pozwolenia na budowę Nr (...) z dnia 14 października 2008 r., a w pozostałej części utrzymał decyzję z dnia 6 stycznia 2010 r. w mocy.

Dowód : dokumenty jak k. 6-7v, 146-147 akt, k. 8-15, 141-145 akt, k. 16 akt, k. 17-17v akt, k. 18-19v akt

Pismami z dnia 21 października 2012 r. i z dnia 18 grudnia 2012 r. powód złożył do Wojewody (...) wniosek o wszczęcie postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji Wojewody (...) z dnia 2 stycznia 2009 r., Nr sprawy WI.IV.8. (...) -67/08. W dniu 12 lutego 2013 r. powód złożył do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P. skargę na bezczynność Wojewody (...) i nierozpoznanie wniosków powoda z dnia 21 października 2012 r. i z dnia 18 grudnia 2012 r. w ustawowym terminie.

Dodatkowo w dniu 1 marca 2013 r. powód zwrócił się do Wojewody (...) pismem opatrzonym datą 25 lutego 2013 r. o zapłatę odszkodowania w kwocie 60.000 zł z tytułu wadliwych decyzji urzędniczych Wojewody (...) z dnia 2 stycznia 2009 r. i z dnia 24 lutego 2010 r., dotyczących decyzji Starosty (...) z dnia 14 października 2008 r. i z dnia 17 listopada 2008 r. – na podstawie art. 160 k.p.a. i art. 161 k.p.a.

Postanowieniem z dnia 21 marca 2013 r. Wojewoda (...) zwrócił podanie z dnia 25 lutego 2013 r. z uzasadnieniem istnienia drogi sądowej przed sądem powszechnym dla dochodzenia przez powoda roszczeń odszkodowawczych w następstwie uchylecia przepisów art. 160 k.p.a. i art. 153 k.p.a.

Dowód : dokumenty jak k. 20-28 akt, k. 29-34 akt, k. 35-35v akt, k. 36 akt, pismo Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego dla powiatu (...) z dnia 29 listopada 2013 r. (k. 233-233v akt)

Ponownie w dniu 12 kwietnia 2010 r. powód wystąpił z wnioskiem o zatwierdzenie projektu budowlanego i wydanie decyzji pozwolenia na budowę budynku mieszkalnego jednorodzinnego oraz zbiornika bezodpływowego na ścieki sanitarne na terenie działki nr (...), położonej w B., gmina P.. Decyzją z dnia 25 maja 2010 r. Starosta (...) odmówił powodowi zatwierdzenia projektu budowlanego i wydania pozwolenia na budowę w/w inwestycji z uwagi na to, że powód nie uzupełnił braków formalnych wniosku z dnia 12 kwietnia 2010 r. Kolejny wniosek powoda z dnia 6 października 2011 r. w sprawie zatwierdzenia projektu budowlanego i wydania decyzji pozwolenia na kontynuację budowy budynku mieszkalnego, jednorodzinnego, z garażem, wolnostojącego, wg dokumentacji powtarzalnej (...) oraz budowę zbiornika bezodpływowego na ścieki sanitarne o pojemności 10,0m³, na terenie działki nr (...), położonej w B., gmina P. został przez Starostę (...) rozpatrzony odmownie decyzją Nr (...) z dnia 5 kwietnia 2012 r. z uwagi na to, że na przedmiotowej działce nie została dokonana rozbiórka altany nakazana decyzją Nr sprawy: (...), a co za tym idzie zastosować należało art. 35 ust. 5 Prawa Budowlanego.

Dowód : dokumenty jak k. 103-104v akt, dokumentacja fotograficzna jak k. 105 akt

Na skutek odwołania powoda od decyzji Wojewody (...) z dnia 2 stycznia 2009 r. decyzją Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego wydaną w dniu 25 czerwca 2009 r. zaskarżona decyzja Wojewody (...) z dnia 2 stycznia 2009 r., Nr sprawy WI.IV.8. (...) -67/08, została utrzymana w mocy.

Powód nie zaskarżył tej decyzji do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W..

Dowód : dokumenty jak k. 148-149 akt

Następnie postanowieniem z dnia 29 lipca 2013 r. Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego odmówił wznowienia, na wniosek powoda, postępowania w sprawie zakończonej ostateczną decyzją Głównego Inspektora Nadzoru

Budowlanego z dnia 25 czerwca 2009 r. utrzymującą w mocy decyzję Wojewody (...) z dnia 2 stycznia 2009 r. Postanowieniem z dnia 23 sierpnia 2013 r. Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego, po rozpoznaniu wniosku powoda o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej postanowieniem Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego z dnia 29 lipca 2013 r. odmawiającym wznowienia utrzymał w mocy w/w postanowienie z dnia 29 lipca 2013 r. Na postanowienie z dnia 23 sierpnia 2013 r. powód wniósł skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W., przy czym w odpowiedzi na tę skargę z dnia 4 października 2013 r. Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego wniósł o jej oddalenie.

Następnie decyzją z dnia 13 sierpnia 2013 r. znak: (...)Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego na podstawie art. 155 k.p.a. odmówił uchylecia lub zmiany ostatecznej decyzji Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego z dnia 25 czerwca 2009 r., a decyzją z dnia 30 września 2013 r. znak: (...)1 utrzymał w mocy decyzję własną z dnia 13 sierpnia 2013 r. Na decyzję z dnia 30 września 2013 r. powód wniósł skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W., a w odpowiedzi na tę skargę z dnia 6 listopada 2013 r. Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego wniósł o jej oddalenie.

Jednocześnie decyzją z dnia 13 sierpnia 2013 r. znak: (...)Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego na podstawie art. 157 § 1 k.p.a. w zw. z art. 156 § 1 oraz art. 158 § 1 k.p.a. odmówił stwierdzenia nieważności ostatecznej decyzji Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego z dnia 25 czerwca 2009 r. Kolejną decyzją z dnia 30 września 2013 r. znak: (...)1 utrzymał w mocy decyzję własną z dnia 13 sierpnia 2013 r. Na decyzję z dnia 30 września 2013 r. powód wniósł skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W., a w odpowiedzi na tę skargę z dnia 6 listopada 2013 r. Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego wniósł o jej oddalenie.

Dowód : dokumenty jak k. 150-154 akt, k. 155-160 akt, k. 161-162, 194-194v akt, k. 163-165, 172-175 akt, k. 166-168, 176-179 akt, k. 169-171, 180-181, 190-193 akt

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie następujących dowodów:

- dokumentów urzędowych i prywatnych, tj.: decyzji Starosty (...) Nr (...) z dnia 14 października 2008 r. i Nr (...) z dnia 17 listopada 2008 r. (k. 6-7v, 146-147 akt), decyzji Wojewody (...) z dnia 2 stycznia 2009 r. i z dnia 2 listopada 2009 r. (k. 8-15, 141-145 akt), postanowienia Starosty (...) z dnia 8 grudnia 2009 r. (k. 16 akt), decyzji Starosty (...) z dnia 6 stycznia 2010 r. (k. 17-17v akt), decyzji Wojewody (...) z dnia 24 lutego 2010 r. (k. 18-19v akt), wniosku powoda z dnia 21 października 2012 r. i z dnia 18 grudnia 2012 r. (k. 20-28 akt), skargi powoda z dnia 12 lutego 2013 r. (k. 29-34 akt), postanowienia Wojewody (...) z dnia 21 marca 2013 r. (k. 35-35v akt), wniosku powoda z dnia 25 lutego 2013 r. o zapłatę odszkodowania (k. 36 akt), kopii projektu architektoniczno-budowlanego i dziennika budowy (k. 45-53 akt), obrazujących sytuację materialną powoda (k. 86-89, 225-230, 273-287v, 297-300 akt), decyzji Starosty (...) z dnia 25 maja 2010 r. i Nr (...) z dnia 5 kwietnia 2012 r. (k. 103-104v akt), dokumentacji fotograficznej (k. 105 akt), decyzji Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego z dnia 25 czerwca 2009 r. (k. 148-149 akt), postanowienia Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego z dnia 29 lipca 2013 r. (k. 150-154 akt) i z dnia 23 sierpnia 2013 r. (k. 155-160 akt), odpowiedzi na skargę Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego z dnia 4 października 2013 r. (k. 161-162, 194-194v akt), decyzji Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego z dnia 13 sierpnia 2013 r. (k. 163-165, 172-175 akt), decyzji Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego z dnia 30 września 2013 r. (k. 166-168, 176-179 akt), odpowiedzi na skargę Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego z dnia 6 listopada 2013 r. (k. 169-171, 180-181, 190-193 akt), zawiadomienia z dnia 7 listopada 2013 r. (k. 183 akt), dokumentacji lekarskiej dotyczącej powoda (k. 210-219, 297-300 akt), pisma Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego dla powiatu (...) z dnia 29 listopada 2013 r. (k. 233-233v akt), mapy zasadniczej (k. 268 akt), pisma Starosty (...) z dnia 25 lutego 2011 r. (k. 269 akt)

Sąd ocenił jako wiarygodne przedstawione przez strony dokumenty urzędowe – wskazane wyżej decyzje administracyjne. Dokumenty te zostały sporządzone w odpowiedniej formie przez uprawnione do tego organy i w ramach ich kompetencji, odpowiadały zatem dyspozycji art. 244 § 1 k.p.c. Zgodnie z treścią art. 244 § 1 k.p.c., dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. W postępowaniu cywilnym dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie

zawarte w dokumencie - art. 245 k.p.c. Taki charakter miała m.in. dokumentacja lekarska dotycząca powoda. Sąd również ocenił je jako wiarygodne.

Autentyczność dokumentów prywatnych i urzędowych oraz prawdziwość treści dokumentów urzędowych nie była kwestionowana przez żadną ze stron w oparciu o treść art. 232 k.p.c. w zw. z art. 252 k.p.c. i art. 253 k.p.c. Sąd nie znalazł również podstaw do tego, aby uczynić to z urzędu. Tym samym okazały się one przydatne w sprawie. Okoliczność, że żadna ze stron nie kwestionowała treści kserokopii dokumentów znajdujących się w aktach sprawy pozwoliła na potraktowanie tych kopii jako dowodów pośrednich istnienia dokumentów o treści im odpowiadającej.

Strony nie zgłosiły żadnych innych wniosków dowodowych poprzestając na dowodzie z dokumentów. Kierując się treścią art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. Sąd uznał, że jest to wystarczający materiał do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy i nie znalazł żadnych podstaw, aby podejmować dodatkową inicjatywę dowodową z urzędu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawą prawną swoich roszczeń powód uczynił art. 417 k.c. i art. 417¹ § 2 k.c., wywodząc doznanie opisanych wyżej szkód materialnych i niematerialnych (krzywd) z wydania wobec niego wadliwych decyzji administracyjnych, naruszających jego tzw. prawa nabyte. Przepis art. 417 § 1 i § 2 k.c. stanowi, że za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa, przy czym jeżeli wykonywanie zadań z zakresu władzy publicznej zlecono, na podstawie porozumienia, jednostce samorządu terytorialnego albo innej osobie prawnej, to solidarną odpowiedzialność za wyrządzoną szkodę ponosi ich wykonawca oraz zlecająca je jednostka samorządu terytorialnego albo Skarb Państwa. Przepis ten określa zatem krąg osób odpowiedzialnych za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej.

W rozpatrywanej sprawie jest niesporne, że Wojewoda (...) decyzją z dnia 2 stycznia 2009 r., Nr sprawy WI.IV-8. (...) -67/08, wydaną w postępowaniu administracyjnym wszczętym z urzędu na skutek pisma z dnia 17 listopada 2008 r. (...) Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego, stwierdził nieważność decyzji Starosty (...) Nr (...) z dnia 14 października 2008 r. w oparciu o art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. jako wydanej z rażącym naruszeniem prawa. Na skutek odwołania powoda od decyzji Wojewody (...) z dnia 2 stycznia 2009 r. decyzją Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego wydaną w dniu 25 czerwca 2009 r. zaskarżona decyzja Wojewody (...) z dnia 2 stycznia 2009 r., Nr sprawy WI.IV.8. (...) -67/08, została utrzymana w mocy. W ocenie powoda te dwie decyzje – w przeciwieństwie do decyzji z dnia 14 października 2008 r. i z dnia 17 listopada 2008 r. – były wadliwe i wyrządziły powodowi szkodę oraz krzywdę, rekompensaty których domaga się w niniejszym postępowaniu.

Podstawę dochodzenia roszczeń z tytułu wadliwej decyzji administracyjnej stanowi art. 417¹ § 2 k.c. W myśl tego przepisu, jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem. Odnosi się to również do wypadku, gdy prawomocne orzeczenie lub ostateczna decyzja zostały wydane na podstawie aktu normatywnego niezgodnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą.

Oznacza to, że oprócz ogólnych przesłanek odpowiedzialności za czyn niedozwolony ustawodawca wymaga wykazania dodatkowych przesłanek z art. 417¹ § 2 k.c., aby mówić o istnieniu odpowiedzialności podmiotu wykonującego władzę publiczną.

Niezależnie od rozważań na temat ziszczenia się tych przesłanek, o czym będzie mowa niżej, należy wskazać, że roszczenia R. P. okazały się być przedawnione, a już ta okoliczność decyduje o oddaleniu powództwa bez konieczności merytorycznego badania zasadności roszczeń. Do odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych

zastosowanie znajduje przepis art. 442¹ § 1 k.c., który stanowi, że roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. W ocenie Sądu niezależnie od tego, która z decyzji – czy z dnia 2 stycznia 2009 r. wydana przez Wojewodę (...) czy z dnia 25 czerwca 2009 r. wydana przez Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego miałyby stanowić podstawę faktyczną roszczenia jako źródło szkody (powód konsekwentnie wywodził, że decyzje te są wadliwe w przeciwieństwie do decyzji Starosty (...)) nie może podlegać dyskusji, że ostatnia z tych decyzji została wydana w dniu 25 czerwca 2009 r. i od tego momentu liczyć należy bieg 3-letniego terminu przedawnienia z art. 442¹ § 1 k.c. Jest to bowiem dzień, w którym powód jako poszkodowany powziął wiedzę o szkodzie i o osobie zobowiązanej do jej naprawienia. Skoro pozew w niniejszej sprawie wpłynął w dniu 26 marca 2013 r., to uchybienie 3-letniemu terminowi do wystąpienia na drogę sądową jest ewidentne. Nie może budzić wątpliwości, że roszczenia przedawnione nie korzystają z ochrony sądowej, stając się tzw. zobowiązaniami naturalnymi, a co za tym idzie, skuteczne podniesienie zarzutu przedawnienia sprawia, że podlegają one oddaleniu. Nawet gdyby przyjąć, że termin przedawnienia winien być liczony od drugiej, niekorzystnej dla powoda decyzji Wojewody (...) z dnia 24 lutego 2010 r., Nr sprawy IR.IV.8. (...) -45/10, którą uchylił on decyzję z dnia 6 stycznia 2010 r. w części, w jakiej odmówiono zmiany decyzji Nr (...) z dnia 17 listopada 2008 r. i zatwierdzenia zamiennego projektu budowlanego i w to miejsce orzekł o umorzeniu postępowania organu I instancji w sprawie zmiany decyzji pozwolenia na budowę Nr (...) z dnia 14 października 2008 r., a w pozostałej części utrzymał niekorzystną dla powoda decyzję Starosty Powiatowego z dnia 6 stycznia 2010 r. w mocy to i tak również należy stwierdzić, że powód uchybił terminowi z art. 442¹ § 1 k.c.

Reasumując, już z tej przyczyny żądania powoda nie podlegały uwzględnieniu jako pozbawione ochrony prawnej. Niezależnie jednak od skuteczności podniesionego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia Sąd stoi ponadto na stanowisku o niezasadności merytorycznej zgłoszonych przez powoda roszczeń - zarówno co do zasady jak i co do wysokości.

Zgodnie z treścią art. 415 k.c., kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Co do zasady więc odpowiedzialność za czyn niedozwolony w obowiązującym systemie prawnym została oparta na zasadzie winy, a przepis art. 415 k.c. jest tego normatywnym wyrazem. Przepis ten statuuje zasadę winy. Ciężar dowodu okoliczności wskazanych w art. 415 k.c. w całości spoczywa na osobie poszkodowanej czynem niedozwolonym.

Przesłankami odpowiedzialności za czyn niedozwolony zgodnie z art. 415 k.c. są więc:

- 1) szkoda (majątkowa) lub krzywda – jej istnienie i wysokość,
- 2) działanie lub zaniechanie (zachowanie) podmiotu wyrządzającego szkodę, które ma charakter zawiniony – z zastrzeżeniem jednak poniższych uwag i bezprawny oraz
- 3) związek przyczynowy między szkodą, a działaniem lub zaniechaniem podmiotu wyrządzającego szkodę – art. 361 § 1 k.c. Wszystkie te przesłanki ma zgodnie z art. 6 k.c. obowiązek wykazać powód jako inicjator postępowania.

Podstawowe dla art. 415 k.c. pojęcie winy nie zostało ani w tym, ani w innych przepisach k.c. wyjaśnione. Nie podlega dyskusji, że za czyn zawiniony może być uznane tylko takie zachowanie człowieka (działanie lub zaniechanie), które ma charakter bezprawny. Przy czym bezprawność pojmować należy szeroko jako niezgodność zachowania się sprawcy z porządkiem prawnym – obowiązującymi przepisami prawa ale także zasadami współzycia społecznego. Bezprawność czynu stanowi jego kwalifikację przedmiotową, natomiast wina jest pojęciem odnoszącym się do sfery zjawisk psychicznych sprawcy i dlatego określa się ją mianem podmiotowej strony czynu – przez winę rozumie się naganną decyzję człowieka odnoszącą się do podjętego przez niego bezprawnego działania (bądź zaniechania). W nauce prawa winę dzieli się na winę umyślną i nieumyślną, określaną mianem niedbalstwa. Wyróżnić należy dwie postacie winy umyślnej – naganność stanu psychicznego sprawcy polegać może na tym, że chce on przez swoje bezprawne zachowanie wyrządzić drugiemu szkodę (dolus directus) lub co najmniej świadomie godzi się na to (dolus eventualis). Pojęcie niedbalstwa wiąże się natomiast z niedołożeniem należytej staranności, a mierników tej staranności poszukiwać należy w art. 355 k.c. i kategorii „stosunków danego rodzaju”; ustawodawca posługuje

się więc miernikiem obiektywnym, formułowanym jako wzorzec powinienego zachowania dla każdego, kto znajdzie się w określonej sytuacji. Zarzut niedbalstwa będzie uzasadniony wówczas, gdy sprawca szkody zachował się w sposób odbiegający od modelu wzorcowego, abstrakcyjnie ustalonego.

Za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa (art. 417 § 1 k.c.). Art. 77 ust. 1 Konstytucji stanowi, iż każdy ma prawo do wynagrodzenia szkody, jaka została wyrządzona przez niezgodne z prawem działanie organu władzy publicznej. Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 4 grudnia 2001 r. (SK 18/00) zwrócił uwagę na konieczność przyjęcia nowego rozumienia art. 417 k.c. dostosowanego do postanowień Konstytucji RP z dnia 2 kwietnia 1997 r. tak, aby jego stosowanie nie ograniczało możliwości dochodzenia odszkodowań za bezprawne działanie bądź zaniechanie funkcjonariuszy publicznych. Trybunał Konstytucyjny wywiódł, iż przewidziana w art. 417 § 1 k.c. odpowiedzialność dotyczy szkody wyrządzonej przez niezgodne z prawem zachowanie funkcjonariusza przy wykonywaniu powierzonej mu czynności, nie zaś przez zachowanie zawinione. Chodzi tu o obiektywną „niezgodność z prawem” rozumianą zgodnie z Konstytucyjnym ujęciem źródeł prawa, jako uchybienie obowiązkom przewidzianym w źródłach prawa (art. 77 ust. 1 i art. 87-94 Konstytucji). Wywody Trybunału ze względu na ich juredyczne znaczenie zostały zaaprobowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2002 r., I CKN 581/99, OSNC 2002 r., nr 10, poz. 128 i z dnia 26 kwietnia 2006 r., V CSK 195/05, MoP 2006 r., nr 10, s. 513). A zatem zastosowanie art. 417 § 1 k.c. wymaga wykazania przez powoda zaistnienia łącznie trzech przesłanek: szkody (i jej wysokości), bezprawnego działania lub zaniechania sprawcy szkody oraz związku przyczynowego między bezprawnym zachowaniem sprawcy szkody a szkodą.

Do odpowiedzialności z tytułu wadliwej decyzji administracyjnej przepis art. 417¹ § 2 k.c. wymaga ponadto stwierdzenia niezgodności kwestionowanej decyzji z prawem we właściwym trybie. Jak wspomniano wyżej, powód nie zaskarżył decyzji z dnia 25 czerwca 2009 r. do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. w związku z czym decyzja ta stała się ostateczna. W okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy stwierdzić należy, że powód nie dysponuje żadnym prejudykatem zezwalającym na uznanie, że wskazane decyzje Wojewody (...) i Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego były niezgodne z prawem. Decyzje te są ostateczne, pozostają w obrocie prawnym i korzystają z domniemania zgodności z prawem (art. 16 § 1 i § 2 k.p.a.). Samo subiektywne przekonanie powoda o ich wadliwości nie jest jednoznaczne z wykazaniem przesłanki bezprawności działania wymaganej w postępowaniu odszkodowawczym przez przepis art. 417¹ § 2 k.c. rozumianej jako posiadanie przez wnoszącego pozew stwierdzenia niezgodności kwestionowanej decyzji z prawem we właściwym trybie. Tymczasem to na powodzie spoczywał obowiązek wykazania tej przesłanki w myśl art. 6 k.c. Te dwie decyzje przesądzają jedynie o wadliwości wcześniejszej decyzji Starosty (...) z dnia 14 października 2008 r. o udzieleniu pozwolenia na budowę, z której powód nie wywodzi szkody. Brak w aktach sprawy prejudykatu pozwalającego na postawienie tezy, że decyzje Wojewody (...) i Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego były niezgodne z prawem skutkować musi uznaniem przez Sąd, że nie została spełniona kluczowa przesłanka z art. 417¹ § 2 k.c. decydująca o odpowiedzialności odszkodowawczej strony pozwanej. Sąd powszechny rozpoznający niniejszą sprawę nie może jednocześnie we własnym zakresie takiej niezgodności stwierdzić, jest to bowiem niedopuszczalne z uwagi na treść art. 16 k.p.a. i zasadę trwałości decyzji administracyjnych, nie może też ocenić, czy kolejno wydawane decyzje były prawidłowe czy też nie w aspekcie zastosowania przepisów materialnych prawa administracyjnego. Niezależnie od powyższego Sąd staje na stanowisku, że także pozostałe przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego nie zostały przez powoda wykazane zgodnie z art. 6 k.c. Powód nie wykazał jakiegokolwiek związku przyczynowego (adekwatnego) pomiędzy wywodzoną przezeń szkodą, a wskazanymi jako podstawa faktyczna roszczenia decyzjami administracyjnymi i to niezależnie od tego, która z tych decyzji miałaby być dla powoda źródłem szkody. Wyliczenie wysokości doznanej rzekomo przez powoda szkody (krzywdy) jawi się jako nieuprawdopodobnione, nie mówiąc już o jej wykazaniu, obowiązek czego również spoczywał na powodzie jako wnoszącym niniejszy pozew. W okolicznościach niniejszej sprawy nie można uznać, aby źródłem szkody i krzywdy powoda były decyzje Wojewody (...) z dnia 2 stycznia 2009 r. i Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego z dnia 25 czerwca 2009 r. – ta ostatnia mająca charakter ostateczny.

Także żądanie zapłaty zadośćuczynienia na rzecz powoda okazało się niezasadne. Zadośćuczynienie jako formę rekompensaty krzywdy przewiduje art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. ale tylko w sytuacjach uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia w następstwie deliktu. Skoro powód w ogóle nie wykazał, że do deliktu na jego szkodę ze strony pozwanych doszło (art. 417¹ § 2 k.c.) nie można rozważać, czy istniał związek przyczynowy między podnoszonym przez niego uszczerbkiem na zdrowiu, a zdarzeniem sprawczym. Brak również podstaw do przyznania powodowi zadośćuczynienia na podstawie art. 24 § 1 k.c. w zw. z art. 448 k.c. za naruszenie jego dóbr osobistych w postaci tzw. praw nabytych na podstawie decyzji Starosty (...) z dnia 14 października 2008 r. Prawa nabyte na podstawie decyzji administracyjnych nie należą do katalogu dóbr osobistych z art. 23 k.c., nie zostały również uznane za takowe przez bogate orzecznictwo sądów, które nieustannie katalog dóbr osobistych z art. 23 k.c. uzupełnia.

Z uwagi na to, że poszczególne statio fisci w pismach procesowych kierowanych do Sądu kwestionowały właściwe określenie kręgu statio fisci Skarbu Państwa kwestia ta wymaga chociażby ogólnego omówienia niezależnie od tego, że powództwo podlegało oddaleniu. W ocenie Sądu, w niniejszej sprawie pozwany Skarb Państwa był reprezentowany przez właściwe statio fisci a więc Wojewodę (...), Starostę (...) i Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego (art. 67 § 2 k.p.c.). Za Skarb Państwa podejmuje czynności procesowe organ państwowej jednostki organizacyjnej, z której działalnością wiąże się dochodzone roszczenie, lub organ jednostki nadrzędnej. Wbrew stanowisku Wojewody (...) wyrażonego w odpowiedzi na pozew z dnia 18 września 2013 r. winien on jako reprezentant Skarbu Państwa również występować w niniejszej sprawie. Zgodnie z art. 80 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane zadania administracji architektoniczno-budowlanej wykonują co do zasady następujące organy: starosta, wojewoda, Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego. W niniejszej sprawie wszystkie te organy wydawały decyzje w toku postępowania administracyjnego, a ponadto jak wskazano wyżej wyłącznie z decyzjami dwóch ostatnich organów powód wiązał doznanie szkód i krzywd. Do ustalenia Starosty Powiatowego jako właściwego statio fisci uprawnia ponadto art. 94 ustawy z dnia 13 października 1998 r. przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną, zgodnie z którym do właściwego tego organu przechodzą, jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej, jako zadania z zakresu administracji rządowej, określone w przepisach zadania urzędów rejonowych rządowej administracji ogólnej oraz zadania i kompetencje kierowników tych urzędów.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, powództwo oddalono (pkt **1** sentencji wyroku).

O kosztach postępowania orzeczono w pkt **2-4** sentencji wyroku na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. z uwagi na to, że powód przegrał niniejszą sprawę w całości. Na koszty te składała się: opłata sądowa od pozwu i wynagrodzenie pełnomocników procesowych stron.

W związku z tym zasądzono od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę **3.600 zł** tytułem zwrotu poniesionego przez pozwanego kosztu jego zastępstwa procesowego. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego ustalono w oparciu o treść § 6 ust. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.jedn. opubl. Dz.U. 2013 r., poz. 490). Przyznanie kosztów zastępstwa procesowego Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa wynika z treści przepisu art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (Dz.U. Nr 169, poz. 1417 ze zm.). Z uwagi na to, że powód korzystał z pomocy prawnej udzielonej mu z urzędu konieczne stało się zasądzenie od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu na rzecz adw. M. B. kwoty 3.600 zł plus podatek VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu. Wysokość wynagrodzenia należnego pełnomocnikowi powoda Sąd ustalił na podstawie § 6 ust. 6 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.jedn. opubl. Dz.U. 2013 r., poz. 461). Stosowny wniosek w tym zakresie został zgłoszony na rozprawie w dniu 27 listopada 2014 r.

/-/ del. SSR Jan Sterczała